

gives Pensionsberettigelse for Skuespillere ved Theatret. Deri ligger der jo imidlertid ingen Uvillie imod Skuespillerne og tilvisse heller ikke nogen Antydning af, at Bevillingsmyndigheden, Regjeringen eller Rigsdagen, vilde, naar passende Tilfælde forelaa, være villige til at yde en Anerkjendelse til de Mand, som efterat have gjort udmærket Tjeneste i denne Statsinstitution enten trængte til en Opmuntring eller fortjente en Anerkjendelse paa en særlig Maade. Som et Supplement til denne Bestemmelse om, at der ikke maa gives fast Ansættelse ved Theatret, har man i de senere Aar vedtaget en Bestemmelse angaaende Neglerne for Alderdomsforsørgelsen, og jeg skal henvisse til de Forhandlinger, som fandt Sted angaaende de kongelige Resolutioner af 23de Juni 1873 og 26de Februar 1875, samt til den Uvillie, som fra Lovgivningsmagts Side vistes for at sætte denne Alderdomsforsørgelseskasse i en saadan Stand, at den virkelig kunde have Betydning for den paagældende Institutions ikke pensionsberettigede Skuespillere og Skuespillerinder. Dette var et Supplement, et Sideslykke til Bestemmelsen om Afpensonsberettigelse efter den nye Ordning, og det er det Gjørde, som er reist i denne Sag. Dette Gjørde vil man nu bryde ved dette Forslag, idet man siger, at man sætter noget Andet i Stedet for. Man siger: Vi sætte en Linie ind i Betænkningen i Stedet derved; vi tage et Forbehold for Fremtiden. Dette er i alt Fald kun et Led i Stedet for et Gjørde, og det endog et let opløstligt Led; men naar saa mange Aars Forhandlinger, naar 12 a 15 Aars Praxis — en Praxis, som ikke blot har vundet Anerkjendelse fra alle Lovgivningsmagts Faktors Side, men som derefter endog har faaet sit Supplement i en Alderdomsforsørgelseskasse — ikke er stærkt nok til at holde tilbage for at komme ind paa en hel ny Vej, hvorledes skulde saa en Linie i Betænkningen fra et Flertal af Udvalget kunne gjøre dette? Jeg lægger ikke nogen væsentlig Vægt paa dette Forbehold. Dersom dette Forslag vedtages — og jeg tvivler ikke om, at det vil ske — saa er det gamle Princip brudt, saa staa vi ikke længere overfor et Princip med Hensyn til denne Sag, men saa staa vi overfor et personligt Skjøn. Jeg skal villig indrømme med det ærede Flertal og den meget ærede Minister, at den Vedkommende er en udmærket fortjent Skuespiller, og jeg skal tilføje, at det er min Overbevisning, at en saadan Mand, naar han har tjent sin Tid ud — han tjener jo selvfølgelig nu paa en udmærket Lønning — og fratræder en saadan Tjeneste i et offentligt Institut af saa stor Betydning for Kunsten, vil han ikke savne den Uvillie, som kan ønskes og anses passende for ham fra den lovgivende Magts Side. Dette er min fulde Overbevisning; men det berettiger ingenlunde, at man gjør Noget nu, som vil gjøre det tvivlsomt, om saadan Noget vil ske senere. Jeg

siger, at, have vi brudt dette Princip, staa vi for Fremtiden ikke overfor Principet, men overfor et Skjøn, og vedtage vi dette idag, er der Intet til Hinder for, at imorgen en Skuespiller eller Skuespillerinde — jeg antager, at Alle ville kunne nævne en bestemt — vil forlange det Samme for sig. Efter A idag følger næsligt med samme Net B imorgen; Principet er brudt, vi staa overfor et Skjøn. Hvorledes skulde vi da være istand til at veie for eller imod paa Vægtskaalen, naar vi, som sagt, ere førte bort fra Principet og ere komne ind paa Skjønets Omraade? Det er efter min Mening det Farlige derved. Naar derimod en Løbebane er sluttet, og den vedkommende Skuespiller eller Skuespillerinde er færdig med sin Gjerning, er det temmelig let at bedømme Betydningen af denne Virksomhed i det Offentliges Tjeneste, og for den lovgivende Magt at give denne Bedømmelse sit rette Udtryk. Jeg siger kun dette til Forklaring af min Stilling overfor denne Sag og ikke, fordi jeg har villet udtale mig imod Flertallets Uvillie for Theatret eller den ærede Minister i dette Stykke. Jeg forklar meget godt Betydningen af at fastholde fremragende Kræfter, der paa en Maade maa anses for absolut nødvendige for den hele Virksomhed, skjøndt jeg uregtelig paa den anden Side tror, at vi bør fastholde, at i intet Forhold er den Enkelte absolut uundværlig. Som sagt, jeg forklar godt den Tanke, at man vil indkomme dette Ønske om yderligere at støtte denne Anstalt; men jeg vilde foretrække, at man fik den Opfattelse slaaet fast, hvorfra jeg ønsker, at man skulde gaa ud, at man kan have en frimodig Tillid til de vedkommende Autoriteter og stole paa, at en fortrinlig Gjerning paa hvilket som helst Omraade i Statens Tjeneste ikke vil savne sin Anerkjendelse paa passende Maade, naar Forholdene ere dertil. En Betragtning endnu, mine Herrer! Raste vi denne Brand ind blandt Theatrets Befolkning, hvem indestaar da for, at den vil virke til Betsignelse for Samarbejdet blandt disse Folk? Hvem indestaar os for, at der i denne Theaterverden ikke vil opstaa Raster saa hos den Éne og saa hos den Anden om, hvorfor den Éne er bleven foretrukket fremfor den Anden? Mon dette ikke vil kunne afføde Ubehageligheder for Theaterbestyrelsen, om end i anden Forstand end den, man vil undgaa? Og mon der ikke i samme Grad som dette Skridt skulde tilfredsstille en Trang, som er tilstede, vil komme en Kløft imellem dem, der skulle arbejde sammen? Naar Alle staa overfor det samme ubønhørlige Princip og har Alderdomsforsørgelse i Stedet for Pension, og der ved Lønninger, efterstom Omstændighederne kræve det, af en paaførmelsesvillig og velsindet Lovgivningsmagt raades Bod paa mulige Vanskeligheder, tror jeg, at det vil berede Theaterbestyrelsen og alle Vedkommende et langt lykkeligere Forhold. Jeg